

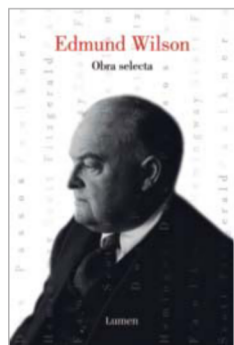
L'APARADOR

Frank O'HARA. *Poemes de l' hora de dinar.* Traducció de Xènia Dyakonova. Barcelona: Edicions de 1984, 2022, 153 p., 18 €

Frank O'Hara va néixer el 1926 a Baltimore, i es va criar a Nova Anglaterra. Entre el 1944 i el 1946 va servir a la Marina; i gràcies a una beca per als veterans de guerra, va poder anar a Harvard, on es va llicenciar el 1950 en Anglès. A partir del 1951 va viure a Nova York, on va treballar com a crític d'art a la revista *Art News* i com a conservador de pintura i escultura al MoMA. Va morir als quaranta anys, l'estiu de 1966, l'endemà de ser atropellat per un jeep quan sortia d'un sopar. És autor de poemaris tan coneguts com *Meditations in an Emergency* (1957). L'any 1964 va publicar, a les edi-

cions de *City Lights* que dirigia Lawrence Ferlinghetti, el recull de *Lunch Poems*, que ara ens arriba, en edició bilingüe, traduït al català per Xènia Dyakonova. Els poemes contenen nombroses referències a la cultura pop, a literats, a indrets de Nova York i a amics d'O'Hara. Molts d'ells sembla que van ser escrits aprofitant la pausa per dinar, i és que, com diu Melcion Mateu en el pròleg d'aquesta edició, «Frank O'Hara té mitja hora per dinar i un munt de trucades pendents, però encara està sota l'impacte de la darrera pel·lícula de Fellini, porta a la butxaca un llibre d'un poeta francès que no pot deixar de llegir i té uns versos propis que li ballen pel cap. És l' hora de dinar, però Frank O'Hara s'estima més escriure un poema».

Edmund WILSON. *Obra selecta.* Edició i pròleg d'Aurelio Major. Barcelona: Lumen, 2022, 925 p., 29,90 €

Edmund Wilson (Nova Jersey, 1895–Nova York, 1972) va ser, sens dubte, el crític literari estatunidenc més influent del segle XX. Va estudiar a Princeton, on es va llicenciar el 1916 i on es va fer amic de F. Scott Fitzgerald, un dels autors l'obra dels quals va promoure, com va fer amb Hemingway, Dos Passos, Faulkner o Nabokov. Mobilitzat durant la Primera Guerra Mundial, va ser director de *Vanity Fair* i després va treballar per a *The New Republic*, *The New Yorker* i

The New York Review of Books. La seva obra primerenca està imbuïda del pensament de Freud i de Marx. Va publicar dos llibres molt influents, un sobre el simbolisme: *Axel's Castle: A Study in the Imaginative Literature of 1870-1930* (1931), i l'altre sobre l'evolució del socialisme europeu fins a 1917: *To the Finland Station: A Study in the Writing and Acting of History* (1940). Wilson estava interessat en la cultura moderna com un tot, i molts dels seus escrits van més enllà de l'àmbit de la pura crítica literària. Ara en tenim una vasta mostra en aquest volum que tradueix al castellà una molt completa antologia de la seva obra crítica.

Alina BRONSKY. *La trena de la meua àvia.* Traducció de Ramon Farrés. Barcelona: Editorial Les Hores, 2022, 192 p., 18,50 €

Segona novel·la de l'escriptora alemanya d'origen rus Alina Bronsky (Iekaterinburg, 1978) que podem llegir en català i que torna a dibuixar uns personatges potents encapçalats per una àvia, tal i com va fer a *L'últim amor de Baba Dúnia* (2015). És sovint en la vida i en la literatura que veiem els avis tirant les cordes del pont penjant que uneix passat i present en l'Europa central i els nets els que lliguen els nusos a banda i banda. Bronsky fa amb la seva literatura (i el nom

de ploma que adopta) un exercici de memòria a través de relats personals que connecten amb el seu passat familiar. Ho fa en aquesta ocasió amb la veu de Max, que ha perdut la mare i viu amb els avis, refugiats russos a Alemanya. Els avis afronten les dificultats amb caràcters diversos: d'un costat la mà fèrria i sobreprotectora de l'àvia, i de l'altre l'avi que, malgrat el caràcter reservat que s'intueix, sorprèn tothom iniciant una nova relació amb la veïna, amb qui tindrà un fill. Un nou nucli familiar que la mateixa autora descriu com a «mosaic», com els mateixos retalls de la memòria.